

РЕШЕНИЕ

№ 942

гр. Бургас, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов

Членове: РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА
Йорданка Г. Майска

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Йорданка Г. Майска Въззивно гражданско
дело № 20222100501107 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от адв. Веселина Балбазанова от АК-Бургас,
назначена за особен представител на Н. В. Т. с ЕГН-***** от гр. Б., кв. А.,
ул.“Л.“ 25, с посочен съдебен адрес в гр.Бургас, пл.Пиротска № 21, ет.1, офис № 2
против Решение № 1228/10.06.2022г. по гр.д.№ 8089/2021г. по описа на РС-Бургас.

С обжалваното решение въззивника е осъден да заплати на „Гаранционен
фонд“, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.Граф Игнатиев - 2,
представлявано от изпълнителните директори Максим Нанев Колев и Стефан Георгиев
Стоилков, сумата от **1997,20 лева**, равняваща се на 1021,15 евро, от които 727,59 евро
обезщетение за имуществени вреди, възстановени на Националното бюро на
българските автомобилни застрахователи във връзка с претенцията на Националното
бюро на автомобилистите на Германия, за щетите по увредения л.а. Хонда, с рег. №
BES3048 от ПТП, настъпило на 21.08.2016г. и 293,56 евро такси за обработка на щетата
и външни разходи по нея, ведно със законната лихва върху сумата от 1997,20лв.,
считано от подаване на исковата молба - 19.11.2021г. до изплащането, както и
сторените по делото разноски.

Решението се обжалва като неправилно. Твърди, че събраните по делото
доказателства не обосновават възприетия от съда извод, че въззивника има вина за
процесното ПТП и следва да носи регресна отговорност за настъпилите от това
имуществени вреди. Навежда, че по делото не са установени по безспорен начин както
размера на вредите, така и за какви точно щети е извършено заплащане на немския
компенсационен орган, за да се претендира регресна отговорност на въззивника. Счита,
че дори да са запалтени някакви щети, то те не са тези по увреденото МПС, а по друго,
поради което въззивникът не може да носи отговорност за щети нанесени по

автомобил, различен от увредения. Възражава и по сумата от 293,56евро – такса обработка на щета и външни разходи по нея, като посочва, четя не е част от щетата, липсва яснота как е формирана, какво включва и счита, че липсва правно основание за начисляването ѝ.

Моли, за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което претенцията да бъде отхвърлена. Не сочи доказателства. Не са отправени доказателствени искания. Моли, за определяне на възнаграждение за особения представител на въззивника във второинстанционното производство.

В законния срок въззиваемата страна Гаранционен форд-София, представляван от изпълнителните директори Стефан Стоилков и Максим Колев, чрез пълномощника адв. Пешка Чернокожева от АК-Бургас с посочен съдебен адрес в гр.Бургас, ул.В.Левски № 5, вх.В, ет.5 е депозирала отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Също се позовава на събраните по делото доказателства и счита, че е правилен и законосъобразен извода на съда в обжалваното решение, че въззивника носи вина за настъпилото ПТП и съответно за претърпените имуществени щети, които парвилно е осъден да репарира. Допълва, че по делото е бизспорно установено кой е увредения от ПТП-то автомобил, неговия собственик, нанесените щети, техния размер и изплащането им, като представените в тази връзка доказателства не са оспорени от въззивника и са пирети и кредитирани от съда. В тази връзка се посочва че стореното за първи път във въззивната жалба оспорване в тази насока е преклудирано. По отношение сумата за обработка на щета се посчва, че същата се търси на основание издадената фактура, приложена по делото и посочените разходи по чл.5 от приложените по делото вътрешни правила на Съвета на Бюрата, както е пояснено в становище на ГФ от 07.04.2022г. в първоинстанционното производство.

Моли, обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Не ангажира нови доказателства, няма доказателствени искания.

Въззивната жалба е подадена против подлежащ на обжалване съдебен акт, в законовия срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от надлежно упълномощен представител на легитимирано лице, което има правен интерес от обжалване, и съдържа необходимите реквизити по чл. 260, ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 и 7 ГПК и чл. 261, т. 1 и 4 ГПК, поради което е процесуално допустима.

Районният съд е разгледал иск с правно основание чл.559, ал.3 от КЗ.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед обхвата на обжалването – и допустимо.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивните жалби, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства и тези пред настоящата инстанция, намира, че обжалваното решение е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Този състав счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, препраща към нея. В допълнение следва да се посочи, че възражението по жалбата, че не е установен механизма на настъпилото ПТП и че вина за настъпването му има точно въззивника ответник се намира и от настоящата инстанция за неоснователно. Това е така, защото първостепенния съд правилно и законосъобразно е мотивирал изводите си за тези обстоятелства стъпвайки на съставения от полицейски служител, посетил местопроизшествието протокол за ПТП. От този протокол се установява, че на 21.08.2016г. около 17,45ч., в гр.Берлин, на Лайпцигер штрассе -127, при дневна светлина и влажна пътна настилка л.а.Honda Jazz, рег. № VB-ES 3048 е спрял пред кръстовище за изчакване на разрешаващ "зелен" сигнал на светофарната уредба. Непосредствено след спирането му управляваният от въззивника л.а. Audi A4, рег. № P6084BM, който се е движел зад него, поради неспазване на дистанция и отвлечено внимание на водача се е ударил с предната си част в задната част на л.а. Honda Jazz. Ударното съприкосновение е било относително слабо, защото е била увредена единствено задната броня на ударения автомобил, държачите на бронята към шасито и крепежни елементи. Безспорно е установено по делото, че за л.а. Audi A4, рег. № P6084BM няма сключена застраховка Гражданска отговорност на територията на България, като няма данни такава да е сключена и за територията на Германия, по тези причини материалните щети са били изплатени от германския компенсаторен орган.

В трайната практика на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК, се приема, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл.179 ГПК, който се ползва не само с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в него изявление на съставителя, но и с материална доказателствена сила относно самото удостоверение волеизявление - решение № 85/ 28.05.2009г. по т.д. № 768/ 2008г. на ВКС, II т.о., решение № 24/ 10.03.2011г. по т.д. № 444/2010г. съставът на ВКС, I т.о., решение № 73/ 22.06.2012г. по т.д. № 423/ 2011г. на ВКС, I т.о. и решение № 98/ 25.06.2012г. по т.дело № 750/ 2011г. на ВКС, II т.о..

С решение №15/25.04.2014г. по т.д. № 1506/2013г., I т.о. ВКС е даден отговор на въпроса „относно съдържанието и характера на протокола за ПТП във връзка с установяване на механизма на ПТП“, като е прието, че Протоколът за ПТП, издаден от служител на МВР в кръга на правомощията му в установената форма и ред, представлява официален свидетелстващ документ. Като такъв той се ползва, не само с обвързваща формална доказателствена сила относно авторството на документа, но съгласно чл.179, ал.1 ГПК, и със задължителна материална доказателствена сила, като съставлява доказателство за факта на направени пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия.

От заключението на вещото лице изготвило САТЕ по делото, което и настоящият състав напълно кредитира, като пълно, ясно, обосновано и кореспондиращо с останалия надлежно събран доказателствен материал по делото се установява, че в резултат на противоправно поведение на ответника, изразяващо се в несъобразяване на скоростта и несъобразяване с дистанцията, предвид налично пред него на друго МПС, което е спряло на светофар, е настъпило ПТП, от което са произлезли щетите, описани в писмените доказателства по делото - въпросник на ищеца Т.З., проформа фактура на германския сервиз. Експерта е достигнал до обоснован извод, че описаните в протокола за ПТП и германския сервиз, в който е

извършено отремонтирането на увредения лек автомобил са в резултат на настъпилото именно по вина на въззивника ПТП, за което той е получил и на мястото на инцидента устро предупреждение, съгласно приложено по делото писмо на президента на полицията в Берлин, като няма основания да се приеме наличие на съпричиняване.

Не се възпирема за основателно и следващото възражение по жалбата, че не е установено претендираните щети по делото да са причинени на увреденото МПС с аргумент, че в протокола за ПТП увреденото МПС е идентифицирано с рег. № VB-ES 3048, а щети за изплатени за МПС с рег. № B-ES 3048, следователно и за друг автомобил различен от пострадалия. Възражението е несъстоятелно, тъй като първо в протокола за ПТП знакът V е поставен рег. № на всяка една от двете участващи в произшествието коли, второ участващите в процесното ПТП автомобили са идентифицирани достатъчно ясно с марка, модел и регистрационен номер, след това в последващите съставени документи по преписката по щетата са посочени и индивидуализирани предходните съставени документи, като във всички документи фигурира описание на двата автомобила и имената на водачите им. При тази стриктна хронология на съставената документация по произшествието и нанесените материални щети не може да бъде обоснован извод, че накрая щетите за заплатени за друго МПС.

Неоснователно е и възражението, че липсват данни конкретната щета да е била действително заплатена от НББАЗ. Безспорно е установено по делото, че за л.а. Audi A4, рег. № P6084BM няма сключена застраховка Гражданска отговорност на територията на България, като няма данни такава да е сключена и за територията на Германия, по тези причини материалните щети са били изплатени от германския компенсаторен орган, който от своя страна е предявил за репарирание сумата по изплатена щета заведена под № GF-16-586D в размер на 972,22евро, като плащането се установява от извлечение по банкова сметка на НББАЗ в Уникредит Булбанк АД. Съгласно доклад по щета за имуществени вреди № 120112/2017г. на Гаранционния фонд на осн.чл.588, ал.7, вр.чл.557, ал.1, т.а от КЗ Гаранционния фонд следва да възстанови на НББАЗ сума в размер на 1997,20лв., изплатено обезщетение за нанесените от процесното ПТП вреди, като тази сума е заплатена с преводно нареждане от 27.02.2017г..

Предвид изложеното и поради това, че правните изводи на двете инстанции съвпадат, въззивният съд счита, че липсват отменителни основания и въззивните жалби следва да бъдат оставени без уважение. Обжалваното решение следва да бъде потвърдено. Районният съд е провел надлежно и пълно събиране на допустими и относими доказателства, въз основа на които е формирал обективни фактически констатации и правилно ги е привел към съответстващата им правна норма, като по този начин е достигнал до законосъобразни правни изводи.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1, вр.ал.8 от ГПК, в полза на процесуалния представител на въззиваемата страна има право на разноски, като такива са предявени и поискани за сумата от 300лв. за внесен депозит за особен представител на въззивника и за юк.възнаграждение, което съдът определя в размер на 150лв., които следва да бъдат възложени в тежест на въззивника.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1228/10.06.2022г. по гр.д. № 8089/2021г. по описа на РС-Бургас.

ОСЪЖДА Н. В. Т. с ЕГН ***** от гр. Б., кв. А., ул.“Л.“ 25 да заплати на ’Гаранционен фонд”, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Граф Игнатиев“ 2, представлявано от изпълнителните директори Максим Нанев Колев и Стефан Георгиев Стоилков сумата от 450лв. разноски за въззивното производство. .

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____